

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
ТАЙНИТЕ НА МАДРИДСКИЯ
ДВОР

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

В стаята, осветена от газена лампа, седеше чиновникът от Втора ремонтна организация Угрюмий и казваше на госта си, чиновника Петухов:

— Добре сте си вие, дяволи недни! Живеете си в Киев. Имате си там разни древноности, светини, манастири, театри и кабарета... а в тоя затънтен Полоцк — само кал и свине. Вярно ли е, че там при вас ги подновявали тия... куполите де?

— Лъжа — отговори басово Петухов, — нали ходих да гледам на пазара за сено. Купол като купол. Туй женорята са го измислиш.

— Лошо! — въздъхна Угрюмий. — Храмовете се рушат, а Господ пръста си не мърда... Ето, Спаският манастир например... Съвсем се е сринал. Ама по небето съветски пари не растат — това е най-лошото.

Угрюмий въздъхна, разбърка с лъжичката мътния чай и продължи:

— Та за съветските пари. Няма, няма и току изведнъж — бам — и ти се изсипят на главата. При нас например с тези парични знаци невероятна история стана. Бяхме направили заявка за май за четири милиона двеста и една хиляди и няколко копейки за две хиляди и седемстотин работници, а центърът да вземе да ни отпусне четири милиона седемстотин и трийсет хиляди — тоест всъщност за предишните осемстотин и седемнайсет души.

— Лъж!... — възкликна Петухов.

— Ами, никакво „лъж“! — отговори Угрюмий. — Тук да умра!

— Кое то значи, че се получава остатък, така ли?

— Как иначе? Но тук задачката, нали разбираш, е да напъхаш тия парички до последната копейка в разходите.

— Че как тъй? — изуми се Петухов.

Угрюмий се озърна, послуша се и тайнствено зашепна:

— Ами по примера на нашия началник на механическите работилници. Той, да ти река, има такъв обичай — изпише за поръчките пет пъти повече материали, отколкото му трябва, а после изкара всичкото изразходвано. Колко пъти му казваха: внимавайте да не ви халосат по главата. Ами, вика, как не... къси са им ръцете! Мога да посоча уважителна причина — нямам склад. Кадърно момче!

— Няма ли да иде в затвора? — попита възхитен Петухов.

— Непременно. Помни ми думата. Но заради работилниците ще иде. Нещо не му върви с тия работилници, та му се плаче. Дървата ги

режат ръчно, понеже електрическият банциг е развален, а моторът от трийсет конски сили върти един–единствен вентилатор и за четирите ковашки пещи.

Петухов се разсмя и се задави.

— Я по–тихо! — зашепна Угрюмий, — ама това още нищо не е... От ония дни си умряхме от смях заради нитовете — ухили се Угрюмий, — защо, вика, да купуваме нитове, като си имаме работилница? Аз, вика, за цяла Русия нитове ще нанитя! И нанити... триста и осем пуда. Красиви, да им се ненагледаш: криви, надебелени, прегорени. Наложил се сто двацет и осем пуда да се преработят, а останалите и досега си лежат в склада.

— Ама че работа! — ахна Петухов.

— И това нищо не е! — оживи се Угрюмий. — А сега чуи с отчетността как я караме. Ще ти настръхне косата. Имаме си в механическата работилница оценъчно–конфликтна комисия, а също и специалист по изработката на инструменти — Белявски му е името — продължи пресипнало Угрюмий, — той същият е и член на комисията. Та прибрал, представи си, човекът всички поръчки за себе си. Сам си ги оценява, сам си ги изпълнява и сам паричките получава.

Пък да видиш инженер Хайнеман как я е нагласил, за да опрости всички счетоводно–финансови формалности. Надникнах аз веднъж и какво да видя: проектосметната документация номер деветдесет и първи за поръчки на акорд, изпълнени от Кузнецов Михаил и неговата бригада, е на сума четирийсет и две хиляди четиристотин седемдесет и пет рубли. Предал поръчките еди–кой си, получил Кузнецов. И край.

— Чакай — прекъсна го Петухов, — че то може други работници изобщо да не е имало.

— Там е работата, я!

— Ама как така?

— Наивно момче си ти — въздъхна Угрюмий. — Нали в отдела на въпросния Хайнеман всички са му рода. Завеждащ Хайнеман, началник на производството — зет му Марков, техник — родната му сестра Ема Маркова, деловодителка — родната му дъщеря, Хайнеман, контролор — племенникът Хайнеман, машинописка — Шулман, племенница на собствената му съпруга.

— Тоя Хайнеман внуци няма ли? — попита слисаният Петухов.

— Внуци, за съжаление, няма.

Петухов отпи от чая и попита:

— Да ме прощаваш, приятелю, ама работническо–селската инспекция къде гледа?

Угрюмий подсвирна и зашепна:

— Чудак! Инспекцията! Нашата инспекция се казва Якутович, Тимофей. Чудесно момче, наше момче. Каквото и да му пробуташ — ще го подпише.

— Добродушен, значи?

— Ами, добродушен, как не, ами хората приказват — Угрюмий се наведе към щръкналото ухо на Петухов, — че получил десет коли дърва от материалите за мостовете на река Западна Двина, четири и половина пуда брашно и четирийсет аршина плат. Ако ти дадат пари, и ти ще станеш добродушен.

— Тайните на мадридския двор! — възкликна възхитено Петухов.

— Вярно е, че са тайни — съгласи се Угрюмий, — само че, откровено казано, докарахме си с тия тайни съвсем явни неприятности. Довлякоха се един божи ден някакви два екземпляра. Невзрачни на вид, с протрити панталони и заявиха: „Счетоводните ви книги, ако обичате“. Е, дадохме им ги. Че като се почна една. Според нас, ако сме закъснели една година с отчетността — голяма работа! А според тях било престъпление. Според нас да се заверяват и прошнуроват касовите книги, е излишно, а според тях — било задължително. Според нас да се секат болтове на ръка е продуктивно, а според тях трябвало фабрично да е. Според нас заварката на мостовите ферми трябва да се прави ръчно, а според тях това било престъпление. Та не можахме да се спогодим. Ония си заминаха, а за нас оттогава вече мир няма. Да не ни скроят някой номер ония посетители. Та затуй сме се вкиснали.

— Н–да, сериозни неприятности... — съгласи се Петухов.

Двамата замълчаха. Зеленият абажур оцветяваше лицата им в зелено и двамата чиновници приличаха на тайнствени гномове. Лампата бучеше зловещо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.